

UZASADNIENIE

Apelacja okazała się bezzasadna – brak było dostatecznych powodów, by zdeprecjonowania te ustalenia Sądu I instancji, które wskazywały na obwinionego jako sprawcę zachowań ujętych we wniosku o ukaranie. Sąd Rejonowy miał podstawy do czynienia takich ustaleń dysponując zeznaniami S. P. oraz A. W. (1). Obydwoje ci świadkowie manewry, jakie podejmował jadący przed nimi obwiniony, widzieli naocznie i z bliska. Widoku nie przesłaniały im żadne przeszkody. Zachodziły zatem realne możliwości dokonania przez nich spostrzeżeń w sposób pozwalający na uniknięcie pomyłki i stwierdzenie, że manewry podejmowane przez obwinionego nie wynikały z potrzeby podyktowanej sytuacją na drodze, zwłaszcza zaś nie były wymuszone ruchem pieszych w obrębie wyznaczonych dla nich na jezdni przejść. W świetle relacji tych świadków – dla manewrów tych nie ma innego wytłumaczenia, aniżeli to, że były spowodowane wyłącznie złośliwością wobec jadącego w pobliżu kierowcy autobusu i chęci dokuczenia mu. Jednocześnie w ocenie sądu odwoławczego z akt nie wyłaniają się żadne rozsądne powody, dla których S. P. oraz A. W. (1) można byłoby zarzucić brak obiektywizmu, czy próbę świadomego wprowadzania w błąd organów procesowych w opisie zachowania obwinionego wbrew obiektywnej rzeczywistości. Manewry podejmowane przez kierującego S. opisywali sposób tożsamy. Postępowanie nie dostarczyło powodów, dla których którekolwiek z nich mogłoby podawać nieprawdę z niekorzyścią dla obwinionego. Nie mieli ku temu ani interesu prawnego, ani faktycznego. Wniosku powyższego nie zmienia, iż A. W. (2) miała problemy z rozpoznaniem obwinionego jako osoby kierującej S.. Podkreślić należy, iż sam F. S. faktu tego jednak nie negował. Zrozumiałym wydaje się także, że A. W. (2) zaabsorbowana była bardziej obserwacją nagłych i irracjonalnych manewrów jadącego przed jej oczami pojazdu, aniżeli osobą, która pojazdem tym kieruje. Podkreślić należy, iż żaden z zeznających na niekorzyść F. S. świadków wcześniej go nie znał i nie miał powodów, by go nieprawdziwie obwiniać. Brak zabezpieczenia nagrania z urządzeń monitorujących autobus obciąża nie S. P., lecz organ prowadzący czynności wyjaśniające.

W sytuacji, gdy także sąd I instancji w ślad za oskarżycielem publicznym uznał, iż zarzucone obwinionemu zachowania stanowią jedno wykroczenie wyczerpujące znamiona określone w dwóch przepisach części szczególnej kodeksu wykroczeń (art. 86 § 1 kw i art. 97 kw) powinien stosować tylko przepis przewidujący karę najsurowszą. W tego typu przypadkach – z uwagi na treść art. 9 § 1 kw – te naruszone przepisy, które przewidują łagodniejsze kary, są eliminowane przez przepis przewidujący najsurowszą karę. W związku z powyższym podstawę prawną ukarania i wymiaru kary winien stanowić wyłącznie przepis art. 86 § 1 kw (jak przewidujący karę surowszą, niż art. 97 kw).

Wobec nieuwzględnienia apelacji obwinionego obciążono go także kosztami za postępowanie odwoławcze.